

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)
z dnia 6 września 2004 r. *

W sprawie T-213/02

SNF SA, z siedzibą w Saint-Étienne (Francja), reprezentowana przez K. Van Maldegema oraz C. Mereu, avocats,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez X. Lewisa, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę o częściowe stwierdzenie nieważności dwudziestej szóstej dyrektywy Komisji z dnia 15 kwietnia 2002 r. dostosowującej do postępu technicznego załączniki II, III i VII dyrektywy Rady 76/768/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do produktów kosmetycznych (Dz.U. L 102, str. 19), w zakresie w jakim ogranicza ona możliwość wykorzystywania poliakryloamidów w składzie produktów kosmetycznych.

* Język postępowania: angielski.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(piąta izba),

w składzie: P. Lindh, prezes, R. García-Valdecasas i J. D. Cooke, sędziowie,

sekretarz: H. Jung,

wydaje następujące

Postanowienie

Ramy prawne

- ¹ Dyrektywa Rady 76/768/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących produktów kosmetycznych (Dz.U. L 262, str. 169), zmieniona ostatnio, przed przyjęciem dyrektywy stanowiącej przedmiot niniejszej skargi, przez dyrektywę Komisji 2000/41/WE z dnia 19 czerwca 2000 r. odraczającą po raz drugi termin wprowadzenia zakazu przeprowadzania na zwierzętach testów dotyczących składników oraz kombinacji składników produktów kosmetycznych (Dz.U. L 145, str. 25) (zwana dalej „dyrektywą o kosmetykach”) stanowi w szczególności, iż produkty kosmetyczne wprowadzone na rynek Wspólnoty nie mogą szkodzić zdrowiu ludzkiemu w normalnych warunkach lub innych dających się przewidzieć warunkach stosowania, z uwzględnieniem w szczególności ich prezentacji, oznakowania, wszystkich instrukcji użycia i usuwania, jak również innych wskazówek lub informacji pochodzących od producenta, jego upoważnionego przedstawiciela albo jakiegokolwiek innej osoby odpowiedzialnej za wprowadzenie produktu na rynek Wspólnoty.

2 Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy o kosmetykach stanowi:

„Nie naruszając ogólnych obowiązków wynikających z art. 2, państwa członkowskie zabraniają wprowadzania do obrotu produktów kosmetycznych, które zawierają:

[...]

b) substancje wymienione w części 1 załącznika III, przekraczające ograniczenia i niespełniające podanych warunków;

[...]”.

3 Artykuł 8 dyrektywy o kosmetykach stanowi:

„1. Zgodnie z procedurą podaną w art. 10 określa się, co następuje:

- metody analizy niezbędne do kontroli składu kosmetyków,

- kryteria czystości mikrobiologicznej i chemicznej oraz metody kontroli zgodności z tymi kryteriami.

2. Wspólna nomenklatura składników stosowanych w produktach kosmetycznych oraz, po konsultacji z Naukowym Komitetem ds. Kosmetologii, zmiany niezbędne do dostosowania załączników do postępu technicznego, zostaną przyjęte zgodnie z tą samą procedurą”.

4 Artykuł 9 dyrektywy o kosmetykach stanowi:

„1. Ustanawia się Komitet ds. Dostosowania do Postępu Technicznego Dyrektyw Dotyczących Usunięcia Barrier Technicznych w Handlu Kosmetykami, zwany dalej »Komitetem«. Składa się on z przedstawicieli państw członkowskich i przedstawiciela Komisji w roli przewodniczącego.

2. Komitet ustanawia swój wewnętrzny regulamin”.

5 Artykuł 10 dyrektywy o kosmetykach stanowi:

„1. W przypadku odniesień do procedury określonej w niniejszym artykule sprawy są przedstawiane Komitetowi przez przewodniczącego, albo z jego własnej inicjatywy, albo na prośbę przedstawiciela państwa członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedstawia Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet przedstawia swoją opinię o projekcie w czasie określonym przez przewodniczącego, zależnie od pilności sprawy [...].

3. a) Komisja przyjmuje proponowane środki, jeśli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeśli proponowane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeśli nie przyjęto żadnej opinii, Komisja bezzwłocznie proponuje Radzie wprowadzenie środków, które należy podjąć. Rada zatwierdza wniosek większością kwalifikowaną.
- c) Jeśli w ciągu trzech miesięcy od złożenia wniosku Rada nie zatwierdzi go, proponowane środki uchwalane są przez Komisję”.

6 Artykuł 13 dyrektywy o kosmetykach stanowi:

„Każdy akt o charakterze indywidualnym wydany na podstawie niniejszej dyrektywy dotyczący wprowadzenia ograniczenia lub zakazu wprowadzania do obrotu produktów kosmetycznych podlega szczegółowemu uzasadnieniu. Zawiadamia się o nim zainteresowaną stronę, wraz ze wskazaniem przysługujących jej środków odwoławczych zgodnie z prawem obowiązującym w państwach członkowskich oraz terminem do wniesienia tych środków” [tłumaczenie nieoficjalne].

7 W dniu 15 kwietnia 2002 r. Komisja przyjęła dwudziestą szóstą dyrektywę 2002/34/WE dostosowującą do postępu technicznego załączniki II, III i VII do dyrektywy Rady 76/768/EWG (Dz.U. L 102, str. 19 zwaną dalej „zaskarżoną dyrektywą”), na podstawie art. 8 ust. 2 dyrektywy o kosmetykach i po konsultacji z Komitetem Naukowym ds. Produktów Kosmetycznych i Produktów Nieżywnościowych Przeznaczonych dla Konsumentów (zwanym dalej „SCCNFP”).

- 8 Artykuł 1 zaskarżonej dyrektywy stanowi, iż w dyrektywie o kosmetykach wprowadza się zmiany zgodnie z Załącznikiem do zaskarżonej dyrektywy. Załącznik ten przewiduje między innymi dodanie w załączniku III do dyrektywy o kosmetykach odniesienia nr 66 i ustala dla poliakryloamidów maksymalną zawartość resztkową akryloamidu na poziomie 0,1 mg/kg w produktach pielęgnacyjnych długotrwałego oddziaływania i na poziomie 0,5 mg/kg w innych produktach kosmetycznych.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 9 Skarżąca jest jednym z głównych producentów akryloamidu i polimerów na bazie akryloamidu, takich jak poliakryloamidy, które sprzedaje na całym świecie. Wykorzystując swe doświadczenie i know-how w dziedzinie techniki analizy polimerów, opracowała gamę poliakryloamidów będących polimerami przeznaczonymi specjalnie do wykorzystania w kosmetykach oraz w produktach higieny osobistej, oznaczonych znakiem towarowym FLOCARE.
- 10 Poliakryloamidy są wykorzystywane w produktach kosmetycznych ze względu na możliwość ich różnorodnego wykorzystania jako środków kondycjonujących i błonotwórczych, polimerów złączających, zagęszczaczy, emulgatorów oraz środków dyspergujących wykorzystywanych w produktach do makijażu.
- 11 Skarżąca jest członkiem Polyacrylamide Producers Group (zwanej dalej „PPG”), która składa się z siedmiu producentów poliakryloamidów działających we Wspólnocie. Dwóch z tych producentów, w tym skarżąca, jest również producentami akryloamidów. Szacuje się, że we Wspólnocie 99,9 % akryloamidów jest wykorzystywane do produkcji poliakryloamidów.

12 SCCNFP włączył zagadnienie poliakryloamidów wykorzystywanych w produktach kosmetycznych do porządku obrad podczas swego spotkania w dniu 14 listopada 1997 r. W połowie 1998 r. Europejskie Stowarzyszenie Producentów Kosmetyków i Chemii Gospodarczej (zwane dalej „Colipa”), stowarzyszenie sektorowe zrzeszające wytwórców produktów kosmetycznych (jego członkami nie są jednak producenci surowców, tacy jak skarżąca) otrzymało kopię pierwszego projektu opinii SCCNFP dotyczącej ryzyka zachorowania na raka, które jest związane z wykorzystywaniem poliakryloamidów w produktach kosmetycznych. Ani PPG, ani skarżąca nie otrzymały bezpośrednio kopii tego dokumentu. Jednym z wniosków zaproponowanych przez SCCNFP było, iż używanie w ciągu całego życia produktów kosmetycznych zawierających poliakryloamidy wiąże się z dodatkowym niedopuszczalnie wysokim ryzykiem zachorowania na raka, ze względu na resztkowe stężenie akryloamidów. Colipa przesłało projekt opinii PPG.

13 W dniu 3 września 1998 r. Colipa udzieliło SCCNFP wspólnej odpowiedzi sektora, której część przygotowana była przez PPG. Wskazało w tej odpowiedzi, że projekt opinii SCCNFP powinien zostać skorygowany w świetle nowych danych i aktualnej metodologii oceny ryzyka. SCCNFP, Colipa i PPG prowadziły następnie obszerną korespondencję. Colipa i PPG uczestniczyły w spotkaniach z SCCNFP i przed przyjęciem zaskarżonej dyrektywy w dniu 15 kwietnia 2002 r. przedłożyły temu ostatniemu liczne szacunki odnoszące się do rodzajów ryzyka związanych z wykorzystaniem poliakryloamidów w produktach kosmetycznych.

Przebieg postępowania i żądania stron

14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 12 lipca 2002 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

- 15 W piśmie złożonym z sekretariacie w dniu 22 sierpnia 2002 r. Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności na mocy art. 114 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji. Skarżąca złożyła swoje uwagi w przedmiocie tego zarzutu w dniu 10 października 2002 r.

- 16 W ramach środków organizacji postępowania Sąd (piąta izba) wezwał skarżącą w dniu 28 listopada 2002 r. do odpowiedzi na pytania, a w szczególności do ustosunkowania się do twierdzenia, zgodnie z którym niektóre z uzyskanych przez nią patentów zostały praktycznie pozbawione wartości z powodu przyjęcia zaskarżonej dyrektywy, oraz do przekazania Sądowi kopii każdego z tych patentów. Skarżąca opowiedziała na to wezwanie w wyznaczonym terminie.

- 17 W swej skardze oraz w swych uwagach w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności skarżąca wnosi do Sądu o:
 - stwierdzenie skargi za dopuszczalną i zasadną albo, tytułem żądania alternatywnego, rozpatrzenie zarzutu niedopuszczalności łącznie z istotą sprawy;

 - częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonej dyrektywy;

 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.

18 W ramach zarzutu niedopuszczalności Komisja wnosi do Sądu o:

- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

Argumenty stron

19 Skarżąca podnosi, że niniejsza skarga jest dopuszczalna na mocy art. 230 WE, ponieważ zaskarżona dyrektywa jest aktem wiążącym, zmierzającym do wywołania nieodwracalnych skutków prawnych, które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie. Na wstępie wnosi ona o zbadanie niniejszej sprawy co do istoty jeszcze przed orzeczeniem w sprawie dopuszczalności albo, tytułem żądania alternatywnego, o zastrzeżenie orzeczenia do rozstrzygnięcia w wyroku w sprawie głównej. Utrzymuje, że niniejsza sprawa dotyczy bardzo złożonej dziedziny regulacji i że jej sytuacja prawna nie może być oceniana niezależnie od istoty sprawy. Wyjaśnia, iż niniejsza sprawa dotyczy w szczególności relacji między dyrektywą Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. P 196, str. 1) a dyrektywą o kosmetykach.

- 20 Skarżąca przytacza pięć argumentów na poparcie swej tezy.
- 21 Po pierwsze, utrzymuje, że choć sformułowana w sposób ogólny, zaskarżona dyrektywa dotyczy jedynie siedmiu producentów poliakryloamidów działających we Wspólnocie i będących członkami PPG. Zarówno z faktycznego, jak i prawnego punktu widzenia, spółki te stanowią zamkniętą kategorię podmiotów gospodarczych, ze względu na okoliczności faktyczne odróżniające je od wszystkich innych podmiotów. Zdaniem skarżącej sama dyrektywa o kosmetykach określa je jako „strony zainteresowane” (zob. art. 5a). Podkreśla ona, że samo występowanie poliakryloamidów na rynku wspólnotowym oraz w produktach kosmetycznych w całości zawdzięczać należy nieustannym działaniom spółek będących członkami PPG. Wskazuje, że gdyby PPG nie zainwestowało w rozwój poliakryloamidów i nie dostarczyło danych Komisji, składnik ten nigdy nie byłby sprzedawany w sektorze kosmetyków, a zaskarżona dyrektywa najprawdopodobniej nigdy nie zostałaaby przyjęta.
- 22 Skarżąca uważa, że spółki trzecie nie mogą wejść na ten rynek w krótkim czasie, ponieważ techniczne i handlowe know-how jest bardzo istotne w produkcji poliakryloamidów. Dodaje, że wprowadzając surowsze ograniczenia stężenia w odniesieniu do zawartości resztkowej akryloamidów w produktach kosmetycznych, zaskarżona dyrektywa stworzyła dodatkowe przeszkody prawne dla potencjalnych nowych uczestników rynku.
- 23 Skarżąca jest zdania, że obowiązywanie nowych ograniczeń stężenia uniemożliwi z technicznego punktu widzenia wyprodukowanie stałego proszku poliakryloamidowego zgodnego z nowymi wartościami progowymi dla zawartości resztkowej akryloamidu, ponieważ obecna technologia nie pozwala na usunięcie wszystkich pozostałości akryloamidu w poliakryloamidach w postaci stałej. W rezultacie rynek poliakryloamidów w postaci stałej wykorzystywanych w przemyśle kosmetycznym został de iure zamknięty.

- 24 Ponadto skarżąca jest zdania, że kwestionowane ograniczenia mają zastosowanie właśnie do jej produktów. Utrzymuje, że jej produkty stanowią powód i przedmiot zaskarżonych ograniczeń oraz że są one przyczyną działań instytucji w tej dziedzinie. Istnieje zatem związek przyczynowy między zaskarżoną dyrektywą i sytuacją skarżącej. Ta ostatnia jest bowiem jedynym przedsiębiorcą produkującym poliakryloamidy w postaci stałej i sprzedającym je w postaci proszku, który jest stosowany w przemyśle kosmetycznym. Pozostali przedsiębiorcy produkują emulsje w płynie, na które nowe ograniczenia stężenia w odniesieniu do zawartości resztkowej akryloamidu nie mają wpływu. W konsekwencji zaskarżona dyrektywa wpływa na sytuację skarżącej w sposób szczególny, w tym sensie, że jest ona jedynym przedsiębiorcą produkującym poliakroamidy w postaci stałego proszku dla przemysłu kosmetycznego oraz ze względu na szczególne cechy jej produktu.
- 25 Po drugie skarżąca uważa, że zaskarżona dyrektywa dotyczy jej indywidualnie, ponieważ wpływa ona negatywnie na niektóre istniejące szczególne prawa, które jej przysługują, co odróżnia ją od pozostałych podmiotów gospodarczych.
- 26 W tym względzie skarżąca podnosi, że zaskarżona dyrektywa z pewnością pozbawi ją ochrony z tytułu patentu we Francji od początku 2004 r., ponieważ to państwo członkowskie nie będzie miało innego wyboru, jak tylko zastosować ograniczenia w wykorzystaniu poliakryloamidów ustanowione w zaskarżonej dyrektywie, co sprawi, że patent skarżącej zostanie de facto pozbawiony wartości. Twierdzi ona, że przysługujące jej wyłączne prawo sprzedaży produktów, które są wynikiem dokonanych przez nią wynalazków, jest identyczne z prawem przysługującym skarżącej z tytułu zarejestrowanego znaku towarowego w sprawie C-309/89 Codorniu przeciwko Radzie, w której Trybunał wydał wyrok w dniu 18 maja 1994 r., Rec. str. I-1853.
- 27 Skarżąca uściśla, że wytwarza produkty z poliakryloamidów w postaci stałej przeznaczone dla przemysłu kosmetycznego, stosując specjalny proces produkcji, będący owocem długich badań i działań rozwojowych oraz ogromnych inwestycji finansowych. Jej patent obejmuje nie tylko proces technologiczny wykorzystywany w produkcji kosmetyków, dzięki któremu produkuje ona stałe polimery zagęszczające, zmieniające lepkość i teksturę takich produktów kosmetycznych, jak szampony

do włosów i kremy, poprzez usuwanie z nich rozpuszczalników (olejów mineralnych) i substancji powierzchniowo czynnych (nonylofenoli i inne oksyetylenów), których obecność jest niemożliwa do uniknięcia w emulsjach produkowanych przez jej konkurentów, którzy używają tradycyjnej technologii.

- 28 W swych odpowiedziach na pytania postawione przez Sąd (zob. powyżej pkt 16) skarżąca uściśliła, że w rozpatrywanej sprawie opierała się w szczególności na dwóch zgłoszeniach wynalazku o numerach 00 02664 (2805461) oraz 01 00963 (2819719) złożonych, odpowiednio, w dniach 28 lutego 2000 r. i 19 stycznia 2001 r. Patenty te obejmowały zarówno procesy produkcyjne, jak i związki chemiczne.
- 29 Skarżąca podnosi, że oferuje ona swoim klientom i użytkownikom końcowym produkty, które łączą w sobie dwa istotne czynniki, a mianowicie mają one postać stałą i zawierają niskie stężenia resztkowe monomeru akryloamidowego. Czynniki te są właściwe jedynie produktom skarżącej i zapewniają jej znaczącą przewagę nad konkurentami. Zaskarżona dyrektywa pozbawiłaby ją zatem możliwości wykorzystania opatentowanego procesu produkcyjnego substancji kosmetycznych, ponieważ jej opatentowana technologia nie pozwala na przestrzeganie nowych stopni stężenia określonych w zaskarżonej dyrektywie w odniesieniu do zawartości resztkowej akryloamidu w produktach kosmetycznych.
- 30 Skarżąca kwestionuje twierdzenie Komisji, zgodnie z którym jej patent obejmuje również inne możliwe sposoby wykorzystania w sektorach przemysłu farmaceutycznego i weterynaryjnego. Podnosi ona, że utartą praktyką podczas zgłaszania wynalazku w celu uzyskania patentu jest wskazanie jak najszerszego zakresu możliwych zastosowań, po to by z góry przewidzieć wszystkie przyszłe możliwe rynki, nawet jeśli produkty nie są jeszcze gotowe do sprzedaży w odniesieniu do wszystkich tych zastosowań. W rozpatrywanej sprawie wynalazek skarżącej jest gotowy jedynie do wykorzystania w kosmetyce. Ponadto ze względu na obowiązujące ograniczenia prawne patent skarżącej nie może objąć jednocześnie zastosowań w przemyśle kosmetycznym i farmaceutycznym.

- 31 Skarżąca dodaje, że ochrona jej praw jest nadrzędną zasadą prawa, której należy przestrzegać zawsze, gdy w grę wchodzi prawa i wolności osobiste. Zasada ta wynika z art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
- 32 Po trzecie, skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawa proceduralne, które przysługują jej na mocy art. 13 dyrektywy o kosmetykach. Zdaniem skarżącej artykuł ten stanowi między innymi, że każdą „zainteresowaną stroną” zawiadamia się o wszelkich ograniczeniach wprowadzanych na mocy tej dyrektywy oraz informuje się ją o przysługujących jej środkach odwoławczych. Skarżąca zaznacza w szczególności, że w artykule tym nie dokonano rozróżnienia między przyjmowanymi przez Komisję aktami służącymi ograniczeniu wykorzystania substancji chemicznych w produktach kosmetycznych i przepisami przyjmowanymi przez państwa członkowskie w celu zapewnienia, na ich terytoriach krajowych, zgodności końcowych produktów kosmetycznych z tymi ograniczeniami. Jest ona zatem zdania, że na Komisji spoczywał obowiązek zgłoszenia wszelkich ograniczeń w stosowaniu poliakryloamidów w produktach kosmetycznych.
- 33 W tym względzie skarżąca kwestionuje dokonaną przez Komisję wykładnię dyrektywy o kosmetykach. Podnosi ona, że w dziedzinie podlegającej regulacji dyrektywy Komisji nie przysługuje szeroki zakres uznania, którym z reguły dysponuje, ponieważ spoczywa na niej obowiązek konsultacji z ekspertami reprezentującymi przemysł oraz z właściwymi komitetami naukowymi i może ona przyjąć jedynie te środki dostosowawcze, które zostały zatwierdzone przez komitet ad hoc. Zdaniem skarżącej taki jest jednoznaczny skutek zasad proceduralnych ustanowionych w art. 10 i 13 dyrektywy o kosmetykach. Szczególna ochrona przyznana zainteresowanym przedsiębiorstwom przez te artykuły wyróżnia je w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE.
- 34 W odniesieniu do poczynionego przez Komisję odwołania się do wyroku Sądu z dnia 16 lipca 1998 r. w sprawie T-199/96 Bergaderm i Groupil przeciwko Komisji, Rec. str. II-2805, pkt 58, skarżąca podnosi, że Sąd wyraźnie uznał istnienie postępowania opartego na zasadzie kontrydiktoryjności. Uważa ona, że Sąd dokonał rozróżnienia na postępowania „administracyjne” i „legislacyjne”, prowadzące do przyjęcia środka wspólnotowego, oraz uznał, że osobom mającym bezpośredni interes w wyniku postępowania administracyjnego lub faktycznie uczestniczącym w postępowaniu

administracyjnym prowadzącym do przyjęcia środka wspólnotowego przysługują prawa proceduralne w odniesieniu do tego środka. Skarżąca jest zdania, że w rozpatrywanej sprawie czerpie szczególne prawa z zaskarżonej dyrektywy, ponieważ uczestniczyła w postępowaniu administracyjnym, przedstawiając dane naukowe oraz swoje stanowisko podczas całego postępowania dotyczącego przyjęcia środka. Komisja natomiast dokonała oceny produktu skarżącej nie uwzględniając danych przedstawionych przez nią w trakcie postępowania administracyjnego, które doprowadziło do przyjęcia propozycji Komisji. Poprzez takie działanie Komisja przyjęła zaskarżoną dyrektywę z naruszeniem postępowania i niezgodnie z *acquis communautaire* obowiązującym w dziedzinie poliakryloamidów.

- 35 Skarżąca uważa, że zawsze nawet jeżeli Sąd uwzględniłby tezę Komisji, zgodnie z którą art. 13 dyrektywy o kosmetykach nie przyznaje jej żadnego prawa proceduralnego, ponieważ zaskarżony środek został przyjęty na podstawie art. 8 ust. 2 tejże dyrektywy, ten ostatni przepis ustanawia również postępowanie administracyjne, w ramach którego przysługuje skarżącej podstawowe prawo do obrony. W szczególności podnosi ona, że przepis ten przewiduje, iż zmiany służące przystosowaniu załączników do postępu technicznego są przyjmowane po konsultacji z SCCNFP.
- 36 Po czwarte, skarżąca podnosi, powołując się na wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 16 maja 1991 r. w sprawie C-358/89 *Extramet Industrie* przeciwko Radzie, Rec. str. I-2501, że następstwa zaskarżonej dyrektywy w odniesieniu do jej sytuacji wyróżniają ją na tle wszystkich podmiotów gospodarczych, nawet członków PPG, ze względu na pewne jej tylko właściwe cechy charakterystyczne. W tym względzie zaznacza ona, że stanowi część niewielkiej grupy spółek będących członkami PPG, które produkują zarówno akryloamidy, jak i poliakryloamidy. Następstwa zaskarżonej dyrektywy dla sytuacji skarżącej są takie, iż dyrektywa ta dotyczy skarżącej w taki sam sposób, w jaki dotyczyłaby jej adresata, ponieważ wskutek przyjęcia tej dyrektywy zagrożona jest cała produkcja akryloamidu skarżącej. Z biegiem lat skarżąca rozwinęła „niszę rynkową”, wykorzystując swój unikalny, oparty na wyrafinowanej technologii proces produkcji poliakryloamidów. W związku z tym znajduje się w szczególnej sytuacji, odmiennej od sytuacji jej konkurentów działających na tradycyjnym rynku zagęszczaczy. Zaskarżona dyrektywa ma więc szczególne znaczenie gospodarcze dla skarżącej, ponieważ ta byłaby zmuszona porzucić swą działalność w sektorze kosmetycznym, jak również wszystkie jej inwestycje finansowe i jej prawa własności przemysłowej.

- 37 Skarżąca twierdzi również, że nie przysługuje jej żadne odwołanie przed innym organem sądowym, administracyjnym lub rządowym we Wspólnocie. Dodaje, że nie będą jej dotyczyć bezpośrednio także indywidualnie środki podjęte przez państwa członkowskie w celu transpozycji zaskarżonej dyrektywy.
- 38 Po piąte, skarżąca przedstawia ostatnie zmiany w orzecznictwie odnoszącym się do zastosowania art. 230 akapit czwarty WE, wynikające z wyroku Sądu z dnia 3 maja 2002 r. w sprawie T-177/01 Jégo Quéré przeciwko Komisji, Rec. str. II-2365, oraz z opinii rzecznika generalnego Jacobsa przedstawionej w zakończonej wyrokiem Trybunału z dnia 25 lipca 2002 r. sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677, I-6681.
- 39 Komisja kwestionuje przedstawione przez skarżącą argumenty odnoszące się do dopuszczalności niniejszej skargi. Uważa ona, że Sąd może orzec w przedmiocie dopuszczalności niniejszej skargi niezależnie od rozstrzygnięcia co do istoty sprawy i w przeciwieństwie do tego, co twierdzi skarżąca, jest zdania, iż nie istnieje związek między kwestiami odnoszącymi się do danych naukowych przedstawionych na mocy dyrektywy nr 67/548 a sytuacją skarżącej w kontekście dyrektywy o kosmetykach.
- 40 Komisja uznaje po pierwsze, że skarżąca nie należy do zamkniętej grupy producentów akryloamidu. Zaznacza, że skarżąca nie wyjaśniła powodów, dla których producenci inni niż siedmiu producentów poliakryloadmidów obecnych we Wspólnocie mieliby być wykluczeni z tego rynku, ani nie wskazała barier, które miałyby im przeszkodzić w konkurowaniu z istniejącymi producentami.
- 41 Uważa, że zamknięcie kategorii producentów składników kosmetycznych nie stanowi celu art. 5a dyrektywy o kosmetykach. Przepis ten zobowiązuje Komisję do przygotowania przykładowego wykazu składników, nie zaś producentów składników.

- 42 Po drugie, Komisja podnosi, że zgłoszenia wynalazku w celu uzyskania patentu nie wyróżniają skarżącej ani nie stawiają jej w sytuacji analogicznej do tej, w jakiej znajdowała się skarżąca w sprawie, w której zapadł ww. wyrok Codorniu przeciwko Radzie.
- 43 Zdaniem Komisji skarżąca nie wyjaśnia, dlaczego zaskarżona dyrektywa pozbawia patenty wartości lub sprawia, że ochrona, którą mogą one zapewnić, staje się nieskuteczna. Podnosi, że zaskarżona dyrektywa ustala maksymalną zawartość resztkową akryloamidu w końcowych produktach kosmetycznych, że stosowanie akryloamidu nie jest zabronione i że skarżąca nie wskazała, jaka była rzeczywista resztkowa zawartość akryloamidu w jej opatentowanych produktach przed przyjęciem zaskarżonej dyrektywy. Analiza zgłoszeń patentowych nie ujawnia żadnych danych odnoszących się do ilości pozostałości akryloamidu w produktach, które one chronią. W konsekwencji skarżąca nie wykazała, by zastosowanie nowych ograniczeń dla końcowych produktów kosmetycznych miała faktyczny wpływ na związki chemiczne objęte zgłoszeniem wynalazku.
- 44 Komisja odwołuje się do zgłoszeń wynalazku o numerach 00 02664 (2805461) i 01 00963 (2819719) złożonych w dniach 28 lutego 2000 r. i 19 stycznia 2001 r. Podnosi, że drugie zgłoszenie obejmuje produkty, które nie ograniczają się do kosmetyków, lecz dotyczy również produktów farmaceutycznych, weterynaryjnych i detergentów, które nie są objęte zakresem zaskarżonej dyrektywy. Podnosi ona również, że pierwsze zgłoszenie wynalazku obejmuje wykorzystywanie „jednego lub wielu” monomerów niejonowych, między innymi akryloamidu. Dodaje, że sposób w jaki produkty te są przedstawione w wykazie, wskazuje na to, że są one zamienne. W takim przypadku patent, o którego udzielenie wystąpiono w dniu 28 lutego 2000 r., nie traci nic ze swej wartości ani swej skuteczności, nawet jeśli stosowanie akryloamidów zostałoby całkowicie zabronione.
- 45 Jeśli chodzi o sytuację skarżącej w sprawie, w której zapadł ww. wyrok Codorniu przeciwko Radzie, Komisja podnosi, że w tej sprawie zaskarżony przepis zastrzegł stosowanie nazwy „crémant” dla gatunkowych win musujących produkowanych w szczególnych warunkach we Francji i w Luksemburgu. Codorniu, producent

hiszpański, zarejestrował graficzny znak towarowy Gran Crémant de Codorniu w Hiszpanii w 1924 r. i używał tradycyjnie tego znaku towarowego zarówno przed jego zarejestrowaniem, jak i później. Zastrzegając prawo do stosowania nazwy „crémant” jedynie dla producentów francuskich i luksemburskich, sporny przepis uniemożliwił Codorniu stosowanie jego znaku towarowego. Wbrew twierdzeniom skarżącej (zob. w szczególności pkt 26–28 powyżej), Komisja jest zdania, że patenty, o których udzielenie ta wystąpiła, nie dają jej „szczególnych praw do sprzedaży poliakryloamidów jako składników produktów kosmetycznych”, lecz jedynie prawo do uniemożliwienia innym producentom sprzedaży podobnych środków chemicznych.

46 Po trzecie, Komisja uważa, że prawa proceduralne skarżącej nie zostały naruszone podczas przyjmowania zaskarżonej dyrektywy. Podnosi, że dyrektywa ta została przyjęta nie na mocy art. 13 dyrektywy o kosmetykach, ale na mocy art. 8 ust. 2 tejże dyrektywy. Indywidualne przedsiębiorstwa i stowarzyszenia przedsiębiorców nie odgrywają więc żadnej roli w postępowaniu przewidzianym w drugim z tych przepisów; nie wszczynają one postępowania, nie odbywa się również z nimi konsultacji podczas jego przebiegu.

47 Komisja podnosi, że Sąd jasno ustalił w swym ww. wyroku w sprawie Bergaderm i Goupil przeciwko Komisji, pkt 59, że postępowanie przewidziane w art. 8 ust. 2. dyrektywy o kosmetykach jest postępowaniem prowadzącym do przyjęcia aktu normatywnego. Przyjęcie aktu normatywnego nie wymaga natomiast zapewnienia prawa do obrony, chyba że przepisy wyraźnie tak stanowią, a dyrektywa o kosmetykach nie zawiera takich przepisów.

48 Po czwarte, Komisja uważa, że skarżąca nie wyjaśniła w jaki sposób fakt bycia „jednym z niewielu” producentów akryloamidów i poliakryloamidów odróżnia jej sytuację od sytuacji przedsiębiorców. Utrzymuje ona, że sam fakt, iż zaskarżona dyrektywa wpływa na działalność skarżącej w zakresie produkcji akryloamidów, nie wystarcza do przyznania jej prawa do domagania się stwierdzenia jej nieważności.

- 49 W odniesieniu do argumentu skarżącej przedstawionego powyżej w pkt 37 Komisja zauważa, że trudno pogodzić, z jednej strony, twierdzenie skarżącej, zgodne z którym zaskarżona dyrektywa wywiera skutki wyraźnie określone, bezwarunkowe i niepodlegające zmianom, pozbawiając państwa członkowskie jakiegokolwiek swobody uznania przy jej implementacji oraz, z drugiej strony, twierdzenie, zgodne z którym nie dotyczą jej bezpośrednio krajowe przepisy wykonawcze. Uważa, że jeżeli zaskarżona dyrektywa dotyczy skarżącej bezpośrednio, krajowe przepisy wykonawcze również jej dotyczą, ponieważ stanowią one odbicie dyrektywy.
- 50 Po piąte, Komisja podnosi, że ostatecznie zmiany wprowadzone w kwestii dopuszczalności przez Sąd w ww. wyroku w sprawie *Jégo Quéré* przeciwko Komisji oraz w ww. opinii rzecznika generalnego Jacobsa przedstawionej w sprawie *Unión de Pequeños Agricultores* przeciwko Radzie w żaden sposób nie mogą przysłużyć się skarżącej. Dodaje ona, że w wyroku wydanym w tej ostatniej sprawie Trybunał w sposób jasny potwierdził tradycyjne orzecznictwo z zakresu dopuszczalności. W rozpatrywanej sprawie skarżąca występuje zresztą o stwierdzenie nieważności dyrektywy, nie zaś rozporządzenia, jak miało to miejsce w tych dwóch sprawach. Dyrektywa natomiast, w odróżnieniu od rozporządzenia, jest implementowana przez państwa członkowskie, które są jej adresatami.

Ocena Sądu

- 51 Na mocy art. 114 § 1 regulaminu, jeżeli jedna ze stron tego zażąda, Sąd może orzec w sprawie dopuszczalności skargi bez rozpatrywania istoty sprawy. Zgodnie z § 3 tego samego artykułu, jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania w przedmiocie wniosku odbywa się ustnie. Sąd (piąta izba) jest zdania, że w rozpatrywanej sprawie uzyskał już wystarczającą wiedzę na podstawie pism znajdujących się w aktach sprawy i że nie jest potrzebne otwieranie postępowania ustnego. Uważa ponadto, że nie jest potrzebne połączenie zarzutu niedopuszczalności z postępowaniem co do istoty sprawy.

- 52 Zgodnie z art. 230 akapit czwarty WE „[k]ażda osoba fizyczna lub prawna może wnieść [...] skargę na decyzję, których jest adresatem, oraz na decyzje, które mimo przyjęcia w formie rozporządzenia lub decyzji skierowanej do innej osoby dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie”.
- 53 W rozpatrywanej sprawie chodzi o dokonanie oceny dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej na mocy tego postanowienia przez osobę prawną skierowanej w odniesieniu do niektórych przepisów dyrektywy przyjętej przez Komisję na podstawie art. 8 ust. 2 dyrektywy o kosmetykach.
- 54 O ile art. 230 akapit czwarty WE nie porusza wyraźnie kwestii dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez osoby prywatne w odniesieniu do dyrektywy, to z orzecnictwa wynika, iż sam ten fakt nie wystarczy do uznania takich skarg za niedopuszczalne (wyrok Sądu z dnia 17 czerwca 1998 r. w sprawie T-135/96 UEAPME przeciwko Radzie, Rec. str. II-2335, pkt 63; postanowienie Sądu z dnia 10 września 2002 r. w sprawie T-223/01 Japan Tobacco i JT International przeciwko Parlamentowi i Radzie, Rec. str. II-3259, pkt 28). Poza tym instytucje wspólnotowe nie mogą, przez sam wybór formy danego aktu, wykluczyć ochrony sądowej, którą zapewnia osobom prywatnym to postanowienie traktatu (postanowienie Sądu z dnia 14 stycznia 2002 r. w sprawie T-84/01 Association contre l'heure d'été przeciwko Parlamentowi i Radzie, Rec. str. II-99, pkt 23, oraz ww. postanowienie Sądu w sprawie Japan Tobacco i JT International przeciwko Parlamentowi i Radzie, pkt 28).
- 55 Podanto w pewnych okolicznościach nawet akt normatywny mający zastosowanie do ogółu zainteresowanych podmiotów gospodarczych może dotyczyć bezpośrednio i indywidualnie tylko niektórych z nich (wyrok Trybunału z dnia 17 stycznia 1985 r. w sprawie 11/82 Piraiki-Patraiki i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 207, pkt 11–32, oraz wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2000 r. w sprawach połączonych T-172/98, i od T-175/98 do T-177/98 Salamander i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie, Rec. str. II-2487, pkt 30).

- 56 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem podmiot inny niż adresat aktu może utrzymywać, że akt dotyczy go indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE tylko wtedy, gdy akt ten ma wpływ na jego sytuację ze względu na szczególne dla niego cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia go od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata aktu (wyrok Trybunału z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. str. 197, 223; ww. wyrok w sprawie UEAPME przeciwko Radzie oraz ww. postanowienie w sprawie Association contre l'heure d'été przeciwko Parlamentowi i Radzie, pkt 24).
- 57 Ten warunek dopuszczalności skargi wniesionej przez osobę fizyczną lub prawną przypominał jeszcze niedawno Trybunał w ww. wyroku w sprawie Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, pkt 36, oraz w wyroku z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie C-263/02 P Komisja przeciwko Jégo Quéré, Rec. str. I-3425, pkt 45.
- 58 Skarżąca podnosi po pierwsze, że zaskarżona dyrektywa dotyczy jej indywidualnie, ponieważ należy ona do ograniczonego kręgu podmiotów, do których dyrektywa ta ma zastosowanie.
- 59 W tym względzie należy zauważyć, że możliwość określenia z większą lub mniejszą dokładnością liczby lub nawet tożsamości podmiotów prawa, do których ma zastosowanie dany akt, nie zakłada wcale, że podmioty te należy traktować tak, jakby akt ten dotyczył ich indywidualnie, o ile pozostaje bezsporne, że akt podlega zastosowaniu ze względu na zaistnienie pewnej obiektywnej sytuacji prawnej lub faktycznej przez niego określonej (wyroki Trybunału z dnia 15 czerwca 1993 r. w sprawie C-213/91 Abertal i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-3177, pkt 17, oraz z dnia 15 lutego 1996 r. w sprawie C-209/94 P Buralux i in. przeciwko Radzie, Rec. str. I-615, pkt 24).
- 60 Z orzecnictwa wynika również, że sam fakt, iż akt dotyczy przedsiębiorcy jako prowadzącego działalność w sektorze objętym zakresem aktu nie wystarczy, aby przedsiębiorca ten mógł zostać uznany za zindywidualizowanego w rozumieniu

art. 230 akapit czwarty WE (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Piraiki-Patraiki i in. przeciwko Komisji, pkt 14, oraz postanowienia Trybunału z dnia 21 czerwca 1993 r. w sprawie C-276/93 Chiquita Banana i in. przeciwko Radzie, Rec. str. I-3345, pkt 12, i z dnia 23 listopada 1995 r. w sprawie C-10/95 P Asocarne przeciwko Radzie, Rec. str. I-4149, pkt 42). Wyjaśnieniem dla takiego orzecznictwa jest fakt, że w sprawach tych wystąpił dodatkowy element, mianowicie związek przyczynowy między danym przedsiębiorcą i interwencją instytucji, wskazujący na to, że przyjmując zaskarżony akt, instytucja określiła sposób traktowania przedsiębiorcy (zob. podobnie wyroki Trybunału z dnia 13 maja 1971 r. w sprawach połączonych od 41/70 do 44/70 International Fruit Company i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 411, pkt 20, oraz z dnia 6 listopada 1990 r. w sprawie C-354/87 Weddel przeciwko Komisji, Rec. str. I-3847, pkt 22). Warunek ten nie jest natomiast spełniony w rozpatrywanej sprawie.

61 Zaskarżona dyrektywa zmienia bowiem dyrektywę o kosmetykach włączając między innymi poliakrylamidy do wykazu substancji, których zawartość w produktach kosmetycznych nie może przekraczać ograniczeń i musi spełniać warunki określone w załączniku III do dyrektywy o kosmetykach oraz ustalając dla poliakrylamidów maksymalną zawartość resztkową akrylamidu na poziomie 0,1 mg/kg w produktach pielęgnacyjnych długotrwałego oddziaływania i na poziomie 0,5 mg/kg w innych produktach kosmetycznych. Z powyższego wynika, że zaskarżona dyrektywa ma zastosowanie do sytuacji obiektywnie określonych i wywołuje skutki prawne względem kategorii osób oznaczonych w sposób generalny i abstrakcyjny, tj. w szczególności do wszystkich producentów kosmetyków.

62 Oczywiście jest, że przepisy dyrektywy dotyczą skarżącej jedynie ze względu na jej obiektywną cechę bycia przedsiębiorcą prowadzącym działalność w sektorze produkcji poliakrylamidów, tak samo jak dotyczą każdego innego przedsiębiorcy znajdującego się w podobnej sytuacji. Jak wynika natomiast z orzecznictwa przywołanego powyżej w pkt 59 i 60, cecha ta sama w sobie nie wystarczy do ustalenia, że wspomniane przepisy dotyczą skarżącej indywidualnie. W tym względzie niewielkie znaczenie ma fakt, że poliakrylamidy są produkowane we Wspólnocie jedynie przez siedem przedsiębiorstw oraz że zdaniem skarżącej jest ona jedynym przedsiębiorcą produkującym poliakrylamidy w postaci stałej i sprzedającym je w formie proszku wykorzystywanego w przemyśle kosmetycznym.

- 63 W każdym razie, wbrew twierdzeniom skarżącej, krąg producentów poliakryloamidów nie był zamknięty w chwili przyjęcia zaskarżonej dyrektywy, ponieważ dyrektywa ta w żaden sposób nie zabrania przedsiębiorcom, którzy przed jej przyjęciem nie byli aktywni w produkcji poliakryloamidów, późniejszego podjęcia takiej działalności.
- 64 Po drugie, skarżąca uważa, że zaskarżona dyrektywa dotyczy jej indywidualnie, ponieważ wpływa ona negatywnie na prawa wynikające z uzyskanych przez nią patentów, co odróżnia ją od innych przedsiębiorców. Uważa, że zaskarżona dyrektywa pozbawi ją praw wynikających z dwóch wspomnianych powyżej zgłoszeń wynalazku i tym samym stawia ją w sytuacji analogicznej do sytuacji skarżącej w sprawie, w której zapadł ww. wyrok Codorniu przeciwko Radzie.
- 65 Nawet jeżeli przyjąć dla celów analizy niniejszego argumentu, że skarżące przysługuje wyłączne prawo wynikające z tychże patentów, Sąd jest zdania, że jej sytuacja jest materialnie różna od sytuacji skarżącej w sprawie, w której zapadł ww. wyrok Codorniu przeciwko Radzie.
- 66 Należy przypomnieć, że sprawa ta dotyczyła hiszpańskiej spółki Codorniu, która produkowała i sprzedawała wina musujące i która była właścicielem hiszpańskiego graficznego znaku towarowego Gran Crémant de Codorniu, którego używała od 1924 r. dla oznaczenia jednego ze swych win musujących. Spółka używała tego znaku towarowego zarówno przed jego zarejestrowaniem, jak i później. Trybunał uznał w swym wyroku, że zaskarżony przepis poprzez zastrzeżenie prawa do stosowania nazwy „crémant” jedynie dla producentów francuskich i luksemburskich uniemożliwił Codorniu używanie jej własnego graficznego znaku towarowego.
- 67 W rozpatrywanej sprawie natomiast skarżące nie przysługuje wyłączne prawo do wytwarzania „produktu kosmetycznego”, takiego jaki został zdefiniowany w art. 1

dyrektywy o kosmetykach. Z samej argumentacji skarżącej wynika bowiem, że produkuje ona poliakryloamidy w postaci stałej w celu dostarczenia ich następnie producentom kosmetyków w charakterze surowca lub składnika stosowanego w produkcji kosmetyków.

68 Sąd uważa, że w przeciwieństwie do zaskarżonego przepisu, który był przedmiotem ww. wyroku w sprawie Codorniu przeciwko Radzie, zaskarżona dyrektywa nie stanowi przeszkody w korzystaniu z wyłącznych praw skarżącej ani nie pozbawia jej tych praw. Skutkiem zaskarżonej dyrektywy jest ograniczenie stosowania poliakryloamidów w produktach kosmetycznych. O ile prawdą jest, że sprzedaż opatentowanych przez skarżącą procesów produkcyjnych i związków mogłaby stać się utrudniona lub wręcz niemożliwa, jeśli okazałoby się, że nie spełniają one warunków ustanowionych przez zaskarżoną dyrektywę, okoliczność ta jest jedynie pośrednią konsekwencją zaskarżonej dyrektywy.

69 W rzeczywistości zaskarżona dyrektywa nie ma zastosowania do skarżącej występującej w charakterze podmiotu wyłącznych praw, lecz jedynie ze względu na fakt, iż jest ona producentem surowców lub składników wykorzystywanych przy wytwarzaniu produktów kosmetycznych, podobnie jak dzieje się to w przypadku wszystkich innych przedsiębiorców, którzy wytwarzają te surowce lub składniki. Należy również zauważyć, że prawa wyłączne uprawnionego z patentu zastrzegają dla wynalazcy monopol na korzystanie ze swego produktu lub procesu produkcyjnego i pozwalają mu na otrzymanie rekompensaty za jego wysiłek twórczy, jednakże nie gwarantują mu jej otrzymania bez względu na okoliczności (zob. analogicznie wyrok Trybunału z dnia 5 grudnia 1996 r. w sprawach połączonych C-267/95 i C-268/95 Merck i Beecham, Rec. str. I-6285, pkt 31).

70 Ponadto, jak słusznie podnosi Komisja, wyłączne prawa skarżącej nie tracą swej ważności, a korzystanie z nich nie jest koniecznie ograniczone do produktów kosmetycznych i może również zostać potencjalnie rozciągnięte na produkty farmaceutyczne, weterynaryjne i detergenty. Nawet jeśli skarżąca nie wytwarza w chwili obecnej takich produktów, możliwość taka nie jest wykluczona na przyszłość.

- 71 W związku z tym należy stwierdzić, że istnienie takiej możliwości unaocznia różnicę między sytuacją skarżącą w rozpatrywanej sprawie i sytuacją skarżącą w sprawie, w której zapadł ww. wyrok Codorniu przeciwko Radzie, gdzie zaskarżony przepis wywierał taki skutek, że stosowanie przez skarżącą jej znaku towarowego w obrocie stawało się natychmiastowo i ostatecznie nielegalne.
- 72 Po trzecie, skarżąca jest zdania, że prawa proceduralne, które nabyła na mocy art. 13 dyrektywy o kosmetykach jako „strona zainteresowana” zostały naruszone poprzez przyjęcie zaskarżonej dyrektywy i że dyrektywa ta dotyczy jej indywidualnie w sposób odróżniający ją od innych przedsiębiorców.
- 73 Sąd uważa, że argument ten jest nietrafny. Należy bowiem stwierdzić, iż z drugiego umocowania zaskarżonej dyrektywy jasno wynika, iż jej podstawą prawną jest art. 8 ust. 2, nie zaś art. 13 dyrektywy o kosmetykach. Artykuł 13 dyrektywy o kosmetykach dotyczy bowiem przyjmowanych na podstawie tej dyrektywy indywidualnych aktów ograniczających lub zakazujących wprowadzania do obrotu produktów kosmetycznych. Przepis ten nakłada obowiązek szczegółowego uzasadnienia tych aktów i zawiadomienia o nich „zainteresowanej strony”, ze wskazaniem środków odwoławczych przysługujących na mocy ustawodawstwa obowiązującego w państwach członkowskich i terminów, w których środki te mogą być wniesione.
- 74 Zaskarżona dyrektywa nie jest natomiast aktem indywidualnym ograniczającym wprowadzanie do obrotu produktów kosmetycznych lub zabraniającym go, lecz aktem o charakterze generalnym, przyjętym przez Komisję na podstawie art. 8 ust. 2 dyrektywy o kosmetykach w celu dostosowania między innymi załącznika III tej ostatniej dyrektywy do postępu technicznego. Artykuł 8 ust. 2 dyrektywy o kosmetykach nie przyznaje skarżącej żadnego prawa proceduralnego. Z powyższego wynika, że nie istnieje prawo proceduralne, które mogło zostać naruszone z powodu przyjęcia zaskarżonej dyrektywy.

- 75 Ponadto konsultacja z SCCNFP przewidziana w art. 8 ust. 2 dyrektywy o kosmetykach nie przekształca postępowania prowadzącego do przyjęcia danego aktu normatywnego w postępowanie administracyjne, jak utrzymuje skarżąca, ani też nie powoduje powstania na jej rzecz praw do bycia wysłuchaną przez Komisję w toku takiego postępowania, co mogłoby ewentualnie wyróżniać ją na tle wszystkich innych osób trzecich.
- 76 Po czwarte, skarżąca, powołując się na analogię z ww. wyrokiem w sprawie Extramet Industrie przeciwko Radzie twierdzi, że skutki, jakie zaskarżona dyrektywa wywiera na jej sytuację, wyróżniają ją ze względu na niektóre cechy tylko jej właściwe. W tym względzie zauważa ona, że stanowi część niewielkiej grupy spółek zrzeszonych w PPG produkujących zarówno akryloamidy, jak i poliakryloamidy, oraz że zaskarżona dyrektywa ma dla niej szczególne znaczenie gospodarcze, ponieważ będzie ona musiała porzucić swą działalność w sektorze kosmetycznym, jak również wszystkie swoje inwestycje finansowe i swoje prawa własności przemysłowej.
- 77 Sąd jest zdania, że argument ten nie może zostać uwzględniony. Z ww. wyroku w sprawie Extramet Industrie przeciwko Radzie wynika bowiem, iż dany przepis rozporządzenia nie dotyczy indywidualnie przedsiębiorstwa z tej tylko przyczyny, że ma on wpływ na działalność gospodarczą tego przedsiębiorstwa. Sytuacja analizowana w tamtej sprawie charakteryzowała się zbiegiem szczególnych okoliczności, które nie zaszły w rozpatrywanej sprawie, a skarżąca nie wykazała, że znajdowała się w sytuacji porównywalnej do sytuacji spółki Extramet Industrie na rynku wapnia metalicznego. W pkt 17 tego wyroku Trybunał uznał, że można uznać, iż akt dotyczy indywidualnie przedsiębiorcy, jeśli przedsiębiorca ten, łącząc w sobie jednocześnie cechy największego importera i użytkownika końcowego produktu, którego dotyczył przedmiotowy środek antydumpingowy, ustali ponadto, że jego działalność gospodarcza zależy w dużej mierze od dokonywanego przezeń przywozu oraz że jest poważnie zagrożona zaskarżonym rozporządzeniem, ze względu na ograniczoną liczbę producentów produktu, którego dotyczyła sprawa, oraz ze względu na trudności, jakie napotyka przy zaopatrywaniu się u jedyne go producenta we Wspólnocie, jej głównego konkurenta w odniesieniu do produktu przetworzonego. Trybunał uznał, że wszystkie te elementy stwarzały szczególną sytuację, która w kontekście takiego środka różniła spółkę Extramet Industrie od wszystkich innych przedsiębiorców. Elementy te nie mają natomiast swoich odpowiedników w rozpatrywanej sprawie.

- 78 Po piąte, w odniesieniu do argumentu skarżącej opierającego się na ostatnich zmianach w orzecznictwie odnoszącym się do stosowania art. 230 akapit czwarty WE i wynikających z ww. wyroku w sprawie *Jégo Quéré* przeciwko Komisji oraz z ww. opinii rzecznika generalnego Jacobsa przedstawionej w sprawie *Unión de Pequeños Agricultores* przeciwko Radzie, wystarczy stwierdzić, że Trybunał w swych ww. wyrokach w sprawie *Unión de Pequeños Agricultores* przeciwko Radzie, pkt 36, i w sprawie *Komisja* przeciwko *Jégo Quéré*, pkt 37, 38 i 45, potwierdził swoje utrwalone orzecznictwo w tej dziedzinie.
- 79 Należy zatem stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, iż zaskarżona dyrektywa dotyczy jej indywidualnie.
- 80 Skarga jest zatem niedopuszczalna i musi zostać odrzucona, przy czym nie jest już konieczne badanie, czy zaskarżona dyrektywa dotyczy skarżącej bezpośrednio.

W przedmiocie kosztów

- 81 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniami Komisji — obciążyć ją jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.

Z powyższych względów

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)

postanawia, co następuje:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.**

- 2) Skarżąca pokrywa koszty własne oraz koszty strony pozwanej.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 6 września 2004 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

P. Lindh